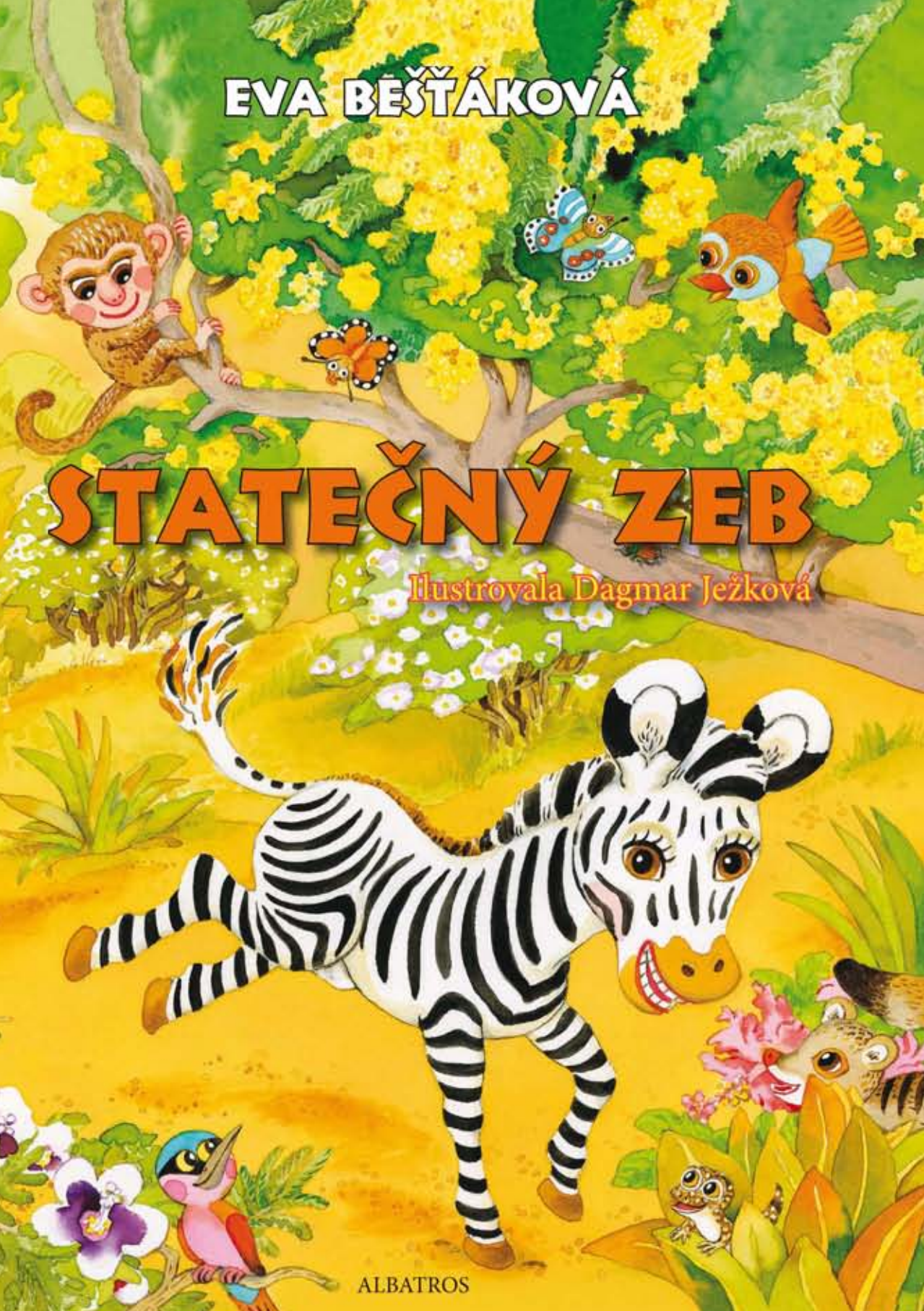

EVA BĚŠŤÁKOVÁ

STATEČNÝ ZEB

Ilustrovala Dagmar Ježková

ALBATROS

ALBATROS

Eva Bešťáková
Statečný Zeb

EVA BEŠŤÁKOVÁ

Ilustrovala Dagmar Ježková

STATEČNÝ ZEB

ALBATROS

© Eva Bešťáková, 2015
Illustrations © Dagmar Ježková, 2015

ISBN 978-80-00-03952-7

TAJEMNÁ ZEMĚ

O Africe se říká, že je tajemná. V noci se tam ozývá bubnování a zpěv, kterému rozumějí jen domorodci. Svoje tajemství mají i řeky, jezera, lesy, hory a pouště. Některá místa totiž nejsou zatím docela prozkoumaná, stejně jako kouzla šamanů nebo různá svědectví o dávné minulosti afrických kmenů.

Jenže o Africe se taky říká, že je temná, a to pravda není. Jak by mohla být temná, když ani noci tam nejsou černé? Noční obloha vypadá jako tmavěmodrý samet protkaný miliony drobných zářících diamantů! Ty diamanty jsou stříbrné hvězdy, a protože obloha v Africe se málokdy mračí, je jich na ní vidět možná víc než jinde. Aspoň to tvrdí každý, kdo ji spatřil.

Africká obloha ale dovede čarovat i s jinými barvami než jen s tmavěmodrou a stříbrnou. Ve dne je většinou

blankytně modrá a čisťounká jako neviňátko, které se právě vykoupalo v načechrané pěně bělostných obláčků. Zato při východu i při západu slunce se proměňuje v náramnou parádnici a neúnavně zkouší, co jí nejvíc sluší. Někdy je ostře žlutá jako citron, jindy jemně fialová jako lízátko, sladce růžová jako cukrová vata, oranžová jako pomeranč nebo červená jako rajske jablíčko, a často předvede všechny odstíny najednou. Kdo Afriku nezná a poprvé se pod takovým barevným nebem probudí, je z toho celý popletený a ptá se: Je ráno, poledne, nebo večer?

Pestré malířské paletě se podobá i africká příroda. V savanách, polopouštích, pralesích a horách rostou zelené a hnědé stromy, traviny, křoviny, byliny a keře. Ty mají všelijak zbarvené listy, větve, pupeny, tobolky, bobule, stébla, klasy, kvítky, květy a plody.

Pouště pokrývá žlutý písek, v řekách a jezerech se zrcadlí modré nebe i žlutozelený pobřežní porost, a nad tím vším plane slunce jako obrovský rozžhavený zlaťák. Ale nejvíc užasne ten, kdo zažije příchod tropických dešťů.

Sotva přestane pršet, savany a polopouště se mu přímo před očima promění v čarovný krasohled! Všechno, co roste a čemu se říká buš, téměř přes noc rozkvete

a zazáří v jasných barvách, jaké se nenajdou ani v nejbohatších květinových zahradách světa.

Kromě domorodých bubínek a dešťového proutku, který dokáže do rána jediným mávnutím probudit k životu vyprahlou půdu, mají africké noci i další tajemství. Odedávna jsou tichým jevištěm nejen dramatických lovvů, ale taky zápasů, které v šedomodré tmě vedou krásná divoká zvířata mezi sebou.

Boje o úlovek a často i o život vyhrávají ta silnější, obratnější či rychlejší. Tak jim to předepsala příroda, stejně jako předepsala stromům, keřům, rostlinám a květinám, aby v krátkých obdobích dešťů zapomněly

na skromnost a svým barevným půvabem i opojnými vůněmi se pyšně pochlubily.

Ale Afrika se může chlubit ještě jednou zvláštností. Je jediný světadíl, kde žijí ve volné přírodě zebry!

I ten, kdo zná zebra jen z obrázků, musí uznat, že je to jedno z nejkrásnějších divokých zvířat na světě. A kdo jednou viděl běžet savanou celé stádo, nikdy na ten úžasný pohled nezapomene.

Statná těla zeber, sametově hebká a přitom svalnatá, se při běhu měkce houpají a vlní, jako by plavala nebo tančila! A jak ty pruhované, nezkrotné tanečnice, tro-

chu podobné oslům a trochu koním, vlastně žijí? Co celý den dělají, když zrovna neprchají před některým z nepřátel?

Osudy zeber jsou různé, ale začátek je pokaždé stejný – narození hříbátka. A tak začal i Zebův příběh. Kdyby tehdy kmotřička akácie prozradila, jak výjimečný a dobrodružný život právě tohle mládě čeká, seběhla by se k němu zvědavá zvířata z celého okolí. Naštěstí se to nestalo, protože akácie mlčela. A hřebeček? Ten se teprve rozkoukával.

A přece hned po narození už věděl něco moc a moc důležitého. Když totiž zebří hříbátko poprvé otevře oči, ze všeho nejdřív vidí spoustu pruhování, nic jiného než samé tmavé a bílé pruhy. Nejsou pestré jako barvy oblohy nebo květin, zato je jich tolik a jsou tak výrazné, že se hříběti vtisknou do paměti na celý život.

Jak je to možné? Příroda zkrátka jednou řekla čáry máry fuk, a od té doby má každé zebří mládě v hlavičce schovaný maličký kouzelný fotoaparát. Ten mu ihned vyfotí to první a hlavní, co na světě spatří: Zbarvení a pruhování vlastní maminky! A to je dobře, protože kdyby si obrázek těch nesčetných proužků, jejich bílou a černou, někdy i trochu hnědou barvu, jejich kresbu, šířku a mezery mezi nimi nezapamatovalo, dopadlo by

špatně. Proč? To se každá malá zebra dozví od mámy, a dozvěděl se to i hřebeček, který se narodil jednou za svítání v travnaté savaně pod stromem nedaleko řeky.

Ten strom byla akácie. Korunu měla širokou a rozložitou jako deštník spletený z trnitých větví, a přestože i její listy připomínaly špičaté jehlice, zebří maminku a její mládě dokázala chránit tichým stínem. A v ten den se akácie stala hřebečkovou kmotřičkou.

Bylo to zvláštní ráno. Tmavěmodrá obloha začala postupně šednout a růžovět, hvězdné diamanty zmizely a prostor mezi nebem a zemí se naplnil zvláštním křehkým světlem, protože vycházelo slunce a přitom ještě svítil měsíc.

„Co tady děláš?“ zeptalo se ho sluníčko. „Jdi radši spát!“

Měsíc neposlechl, protože byl právě v úplňku a připadal si velký skoro jako slunce. Hlavně byl ale zvědavý na nové hříbátko, a tak chvíli svítila na obloze dvě „slunce“ najednou a nebylo jasné, jestli hřebeček přišel na svět v noci, nebo už ve dne. Možná to bylo znamení, že ho v budoucnu čeká i neobvyklý osud. Jeho maminka, statná zebra Badu, si tím ale hlavu nelámala. Měla docela jiné starosti.

„Dobře si mě prohlédni. Podle pruhování mě vždyc-

ky poznáš a najdeš,“ promluvila na hříbátko, sotva se trochu probralo a začalo vnímat. „Každá zebra má jiné, i ty máš své. Kdybys to moje zapomněl, jiná zebra se o tebe starat nebude. U nás to není jako u slonů a savanových prasátek, kde se opuštěného slůněte nebo selátka hned ujmou hodné tetičky. My pečujeme každá jen o svoje mládě a ostatní odháníme. Pamatuj si to! A protože mezitím, co ti to povídám, už jsi vstal a udělal pár kroků, pojď se napít dobrého mlíčka.“

Hřebeček poslechl, a zatímco s chutí pil, maminka mu vymyslela jméno:

„Budeš se jmenovat Zeb, pro kluka se to hodí a zároveň se hned pozná, ke komu patříš.“

Zeb přestal pít, podíval se na mámu a řekl hláskem, který se trochu podobal oslímu hýkání a trochu řehtání koníka:

„Že patřím k zebřím, to přece každý uhodne podle mého pruhovaného pyžamka. Koukej, sahá mi až ke kopýtkům jako tobě!“

Badu pochopila, že se jí narodilo nejen moc hezké, ale taky chytré hříbě. Jen mu ještě musí vysvětlit dvě věci. Zaprvé, že ten prostřední větší prst na nohou se kopýtkem teprve stane, až obroste a ztvrdne. A zadruhé, že to pyžamko je kabátek, a v něm zebry chodí i spí. Jako v říkance, kterou Badu znala od své maminky:

*Zebra chodí po ránu
v pruhovaném pyžamu.
Proč si ale do večera
nesvlékne, v čem spala včera?
Protože se málokteré
pyžamo tak špatně pere!*